AKBABA

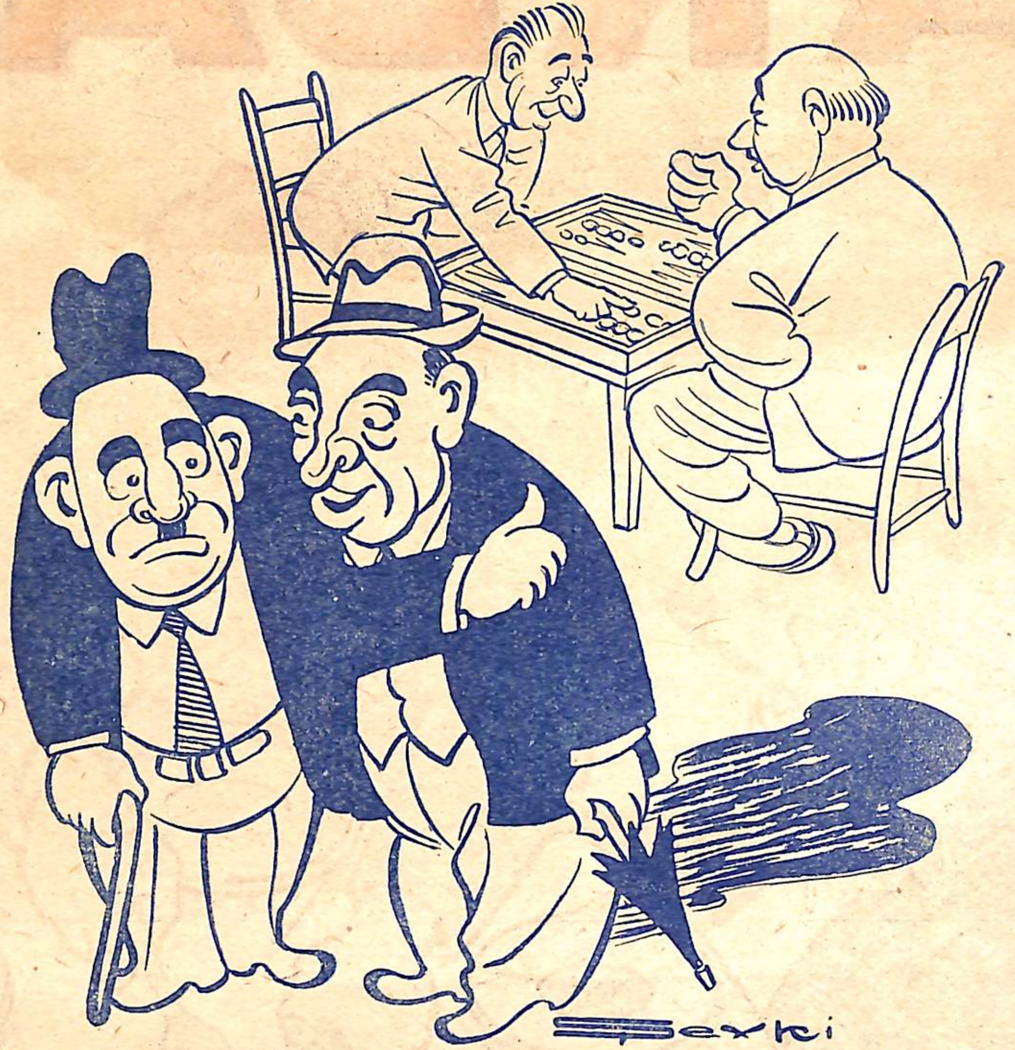

Türkiye — Kusura bakmayın dostl
boğazımı çok severim!..

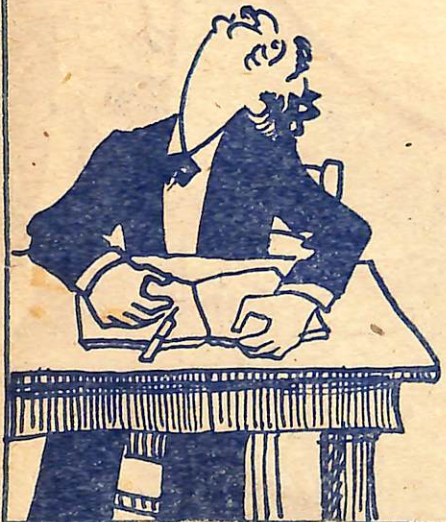
Yalçın ve Yalman Harbi!

Türkiye'yi harbe sokamayan Hüseyin Cahit Yalçın, nihayet Ahmet Emin Yalman'la harbe girdi. Eh, «Alman» la «Yalman» arasında da bir «Y» farkı var. Yalçın usta, minimini Yalmancığa, kurdun kuzuya baktığı gibi: «Yerim seni!» diye baktıkça aradaki bu küçük «Y» farkı da kalmıyacak, Alman gibi Yalman da yenilecektir.

— Bir düşeş, bir dübeş.. İki mars, bir oyun...
— Zavallı.. Japonyaya döndü desene!

Ahmet Emin Yalmanın başına gelenler:
Atom bombası!

Yalçın usta, Ahmet Emin Yalmanın sevgili Moskofcuklarını müdafaa eden makalelerine karşı, «Kızıl Faşistler» e niçin saldırdığını, kısacası, şöyle anlatıyor:

«Polonyadan hisse aldılar. .Baltık devletlerini yok ettiler.. Balkanlara çöküp oturdular.. ve.. ve nihayet bizden de üç vilâyetimizi, Boğazlarımızı istediler!

Ben bunları görürüm, anlarım, bilirim de nasıl saldırmam Yalman Çelebi?»

Sayın üstadımız Yalçın'ın bu sözleri bize bir fıkra hatırlattı:

Yeniçeri ağası, gece, yarı sarhoş yolda giderken tanıdığı bir Yahudiye raslamış:

— Ulan bezirgân, buraya bak!..

Yahudi, Yeniçeri ağasının belindeki palaya el attığını görünce elpençe divan durmuş:

— Emret ağam!

— Ulan, siz Hazreti İsayı çarmıha germişsiniz!

— Aman ağam, o iş bin beş yuz sene evvel oldu...

— Neme lâzım.. Ben daha şimdi duydum!

Sevgili Yalçın ustamız da, meğer Moskof emellerini — aylardanberi Tanin sütunlarında bu emellerin vesikalarını neşrettiği halde — yeni duymuş, yeni öğrenmiş...

İnsanın, üstadı kandilli bir Babıâli temennahile selâmlayıp:

— Sabah şerifler hayrolsun! diyeceği geliyor...

Çimdik

Pes!

Nizamettin Nazif Tepedelenli, atom bombasına ait haberleri yarıya kadar okuduktan sonra gazeteyi buruşturup fırlatt:

— Vay anasını... artık bana ekmek kalmadı!

— Neden?

— Hakikat atmasyonu geçti!..

AKBABA

Yıl: 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Yusuf Ziya Ortaç Sayı: 73

BİR AKŞAM RÜYASI!

Yelkenlerini poyrazla doldurmuş büyük bir kayık, batının altın denizinde, ağır ağır kıyıdan geçiyordu. Elimdeki gazeteden gözlerimi kaldırıp baktım: Dümende, beyaz sakalı bakır göğsüne yayılmış bir ihtiyar, vücudu, geniş şalvarı ve bol mintanı içinde rahat, çıplak ayaklarını uzatmış yatıyordu. Burunda, gönlünü kemençesinin hiç değişmeyen tek sesine kaptırmış, keskin çizgili bir Trabzon uşağı... Bir denizden bir denize gidiyordular.

Eski çağların bu bahtiyar yolculuğunu düşündüm: Dünya ne kadar büyükmüş!

Gözümün önünden yelkenliler geçti: Sarışın sabahları, kızıl akşamları, yıldız dolu geceleri direklerine germiş yelkenliler..

Gözümün önünden atlılar geçti: Ok gıcırtıları, kalkan sesleri içinde şahlanan çelik tulgalı atlılar..

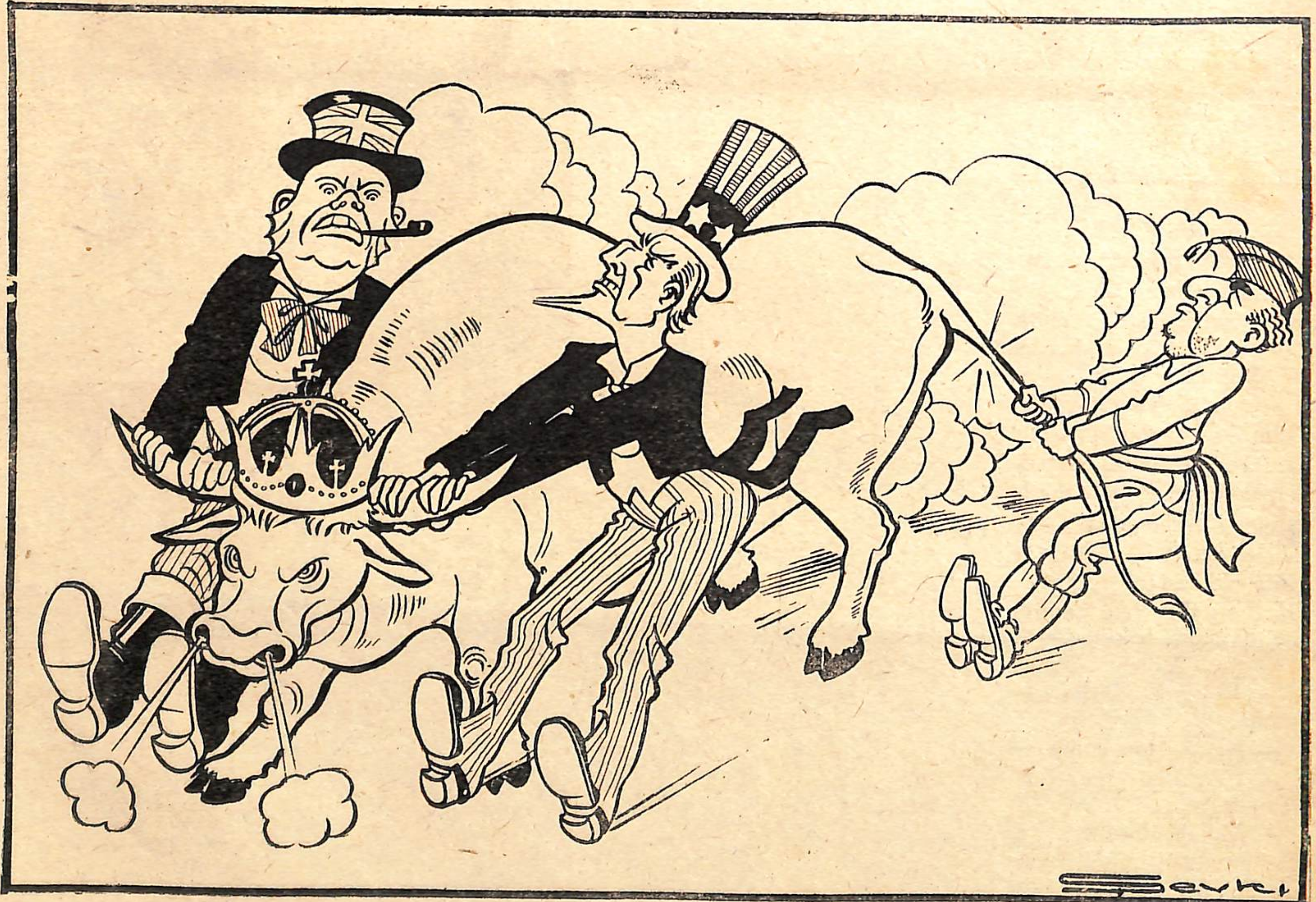
Gözümün önünden, feraceler geçti, yaşmaklar geçti, fıtalar geçti, arabalar geçti... Geçti... Geçti... Geçti!

Akşamın alaca karanlığı içinde bu yüzyıllar ötesi rüyadan uyandığım zaman, sahildeki radyo şu son haberleri veriyordu:

— Yeni atom keşfi sayesinde aya seyahat mümkün olacaktır!

Kalktım. Yelkenlerini poyrazla doldurmuş kayık, hâlâ kemençesini çalarak gidiyordu...

Yusuf Ziya OTARÇ

Franko — Eyvah.. Dananın kuyruğu kopuyor!

Atom Bombası Nedir?

Profesör Salih Murat Uzdilek'le Mülâkat

Gazetelerde bir Japon şehrinin tozdan, dumandan görünmediğini ve bu hünerin de Atom bombası namındaki yeryüzü ejderinin marifeti olduğunu okuyunca soluğu *Teknik Üniversitede* aldım.

Yaz tadili olduğu için her yer kapalıydı. Kapıcıya üstat Salih Muradı sordum:

— Plâjda!

Dedi. İnanmadım. Zira, plâjda, yanında yere uzanmış açık renk mayolu birinin mayosu üzerine kalemle çizerek hendese dâvası halledecek kadar dalgın ve meslek âşığı üstadın böyle değerli zamanlarını havaya savuracağına ihtimal veremezdim. Netekim astronomi salonunun inik perdeli loş salonunda onun kamburlaşan sırtını görünce yüksek sesle:

— Eureka!

Diye bağırdım. Boğuk bir aksi sada cevap verdi:

— Ben de Eureka:

Ve kalın gözlük camlarının arkasında pırıl pırıl mavi gözlerile, bermutat saç baş karmakarışık, üstat doğruldu.

— Oo.. Sen misin yahu!.. Filin kulağında olsa insanı gelip bulurlar.. Ben de seninkilerin şerrinden yaz tatilinde aramayı akıl etmezler diye buraya kaçmış, mütenekkiren çalışıyordum.. Desene yakayı ele verdik.. Sor bakalım, hakkındır.

— Şu, Atom bombası meselesini soracaktım üstadım..

— Hangi Atom bombası?

— Canım işte, gazeteler yazıyor ya...

— Vallahi birader, benim gazete filân gördüğüm yok! Atom bombalarında bir terakki mi olmuş?

— Ne terakkisi üstadım? Amerikalılar Atom bombası icadetmişler...

Üstat «sıcak senin başına vurmuş *galiba*» der gibilerden yüzüme bir baktı:

— *Sen, dedi, bugünlerde* tarihe merak sardırmış olacaksın.. Evlâdım, o Atom bombası dediğin nesne tamamile tarihe mal olmuş bir olaydır...

— Aman, nasıl olur? Daha Başkan Truman...

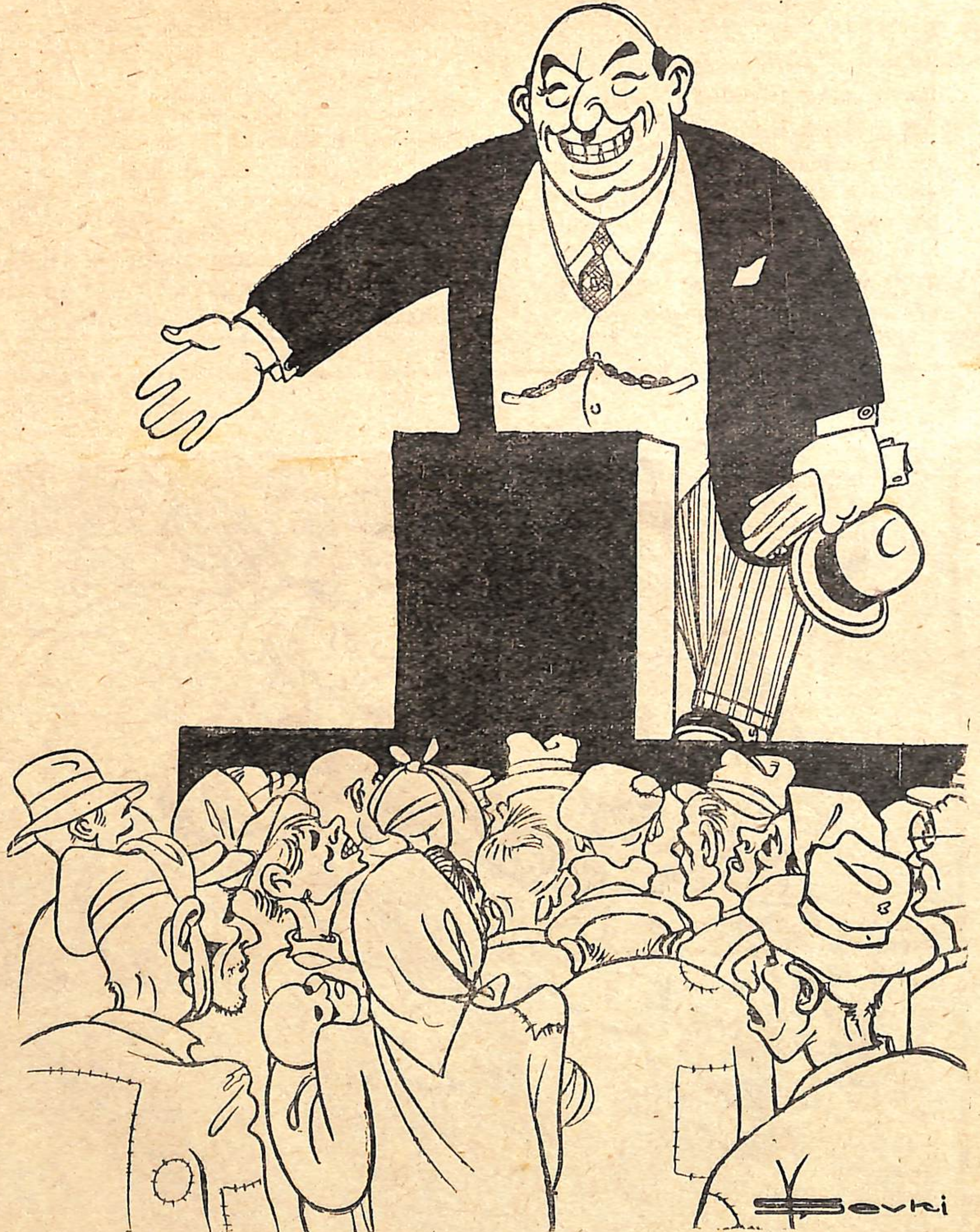
— Hangi Başkan Truman?

— Amerika Cumhur Başkanı...

— Yahu, Amerika Cumhur Başkanı öleli, yani değişeli yıl oldu..

— Üstadım, galiba anlaşamayacağız.. Rahmetli Roosevelt'ten sonra...

Ekonomi Bakanlığı, halka, israftan kaçınmaları için konferanslar verdirecek..

Konferansçı — Sayın yurttaşlarım!.. Sizleri, vereceğim nasihatlere uygun gördüğüm için tebrik ederim!

Florya treninin karşısında :

Eşek — Yarabbi, beni insan yaratmadığın için sana şükürler olsun!..

— Evet, Truman Başkan oldu. Eski hikâye, ondan sonra da yerine Dwey seçildi..

Bu sefer şaşalamak sırası bana geldi:

— Allah allah.. dedim, daha bugünkü gazetelerde Truman'ın demeci var..

Ve cebimden gazeteyi çıkarıp uzattım. Üstat mavi gözlerini kırpıştırdı. Birdenbire elini alnına vurdu:

— Sahi.. Hakkın var.. Dalgınlık işte... Efendim, şimdi musiki bahislerini bıraktım. Astronomi ile meşgulüm. Yakında yıldızların insan mukadderatı üzerindeki rolü hakkında bir seri makale neşredeceğim. Eski Geldanilerin bu husustaki mühim keşiflerinin doğruluğunu ispat edeceğim. Netekim işte yıldızlar Truman'ın yerine öbürünün geleceğini haber verdikleri için, bunun istikbale ait bir olay olduğunu öğrenmiştim. Netekim, üç aydanberi Churchill'in yerine Attlee'nin geçeceğini de biliyordum. Ha.. Sadede gelelim. Maamafih, bu Atom bombası tarihe mal olmuş bir olaydır. Daha 1934 de ben Londra beynelmilel fizik konferansında iken Chodwick gibi, Feotter gibi allâmelerin bu tezi müdafaa ettiklerini görmüştüm. Aradan on bir yıl geçti. İlim âleminde on bir yıl demek on bir asır demektir bugüne bugün...

— O halde Atom bombasının ne olduğunu da biliyorsunuz demek !.

— Tabii bilirim yahu... Ben bilmeyeceğim de sen mi bileceksin yani? Atom bombası Atom bombasıdır.

— Lûtfen bu vecizeyi izah edin..

— Hay hay.. Malûm ya, bombalar kısım kısımdır: Alman bombası, Rus bombası, bu da Amerikan bombası işte...

— Peki neden Atom bombası diyorlar ?

— Çünkü içine sıkıştırılmış atomları doldurmuşlar.. Bunlar birdenbire serbest kalınca etrafa müthiş bir tazyik neşrediyorlar..

— Gûya bir Japon şehrine atmışlar da kırk sekiz saat tozdan dumandan bir şey görülememiş..

— Doğrudur, atmışlardır.

— Atom enerjisini nasıl oluyor da böyle bir bombaya doldurabiliyorlar?

— Tabiî hususi âletlerle.. Mesele onun dolduruluşunda değil, boşalışındadır. Çok kısa zaman ve sürekli bir boşalma, devamlı bir tesir yaparak istenen neticeyi temin eder. Meselâ kadınlara bak: İstediklerini yaptırmalarının başlıca sebebi aynı mevzu üzerinde makineli tüfek gibi konuşmaları değil midir?

— Çok doğru üstadım. Şayet bu Atom meselesi bizde de tatbik edilirse.. Bu hususta ne düşünüyorsunuz?

— Pürüzlü bir dâva. Her keşif hem yapıcı, hem yıkıcı olarak kullanılabilir. Amerikalılar bu işi şimdilik yıkmak için kullanıyorlar. Biz de onlarla müttefikiz, binaenaleyh biz de yıkmak için kullanmalıyız. Ama onlar Japon şehirlerini yakıp yıkıyorlarmış. Bizde yıkılacak şey mi yok? Meselâ istimlâkk sahaları, iki gram atom enerjisile derhal yok olur. Yahut şu Celeplerin inadı.. Beş gram atom kâfi... Esasen bunu bir teklif halinde Belediyeye bildireceğim.. Atom enerjisi sayesinde, İstanbul pek çok sıkıntıdan kurtulacaktır. !

Üstada teşekkür ettim. O gök yüzüne ait hesaplarına, ben de işimin başına döndük.

Görünmeyen

İşsiz

Sosyal Yardım kolu başkanı idi. Bir duvar dibinde oturmuş, güneşlenen bir serseri gö önce yanına sokuldu ve sordu:

— Ne oturuyorsun böyle?

— Rahat ediyorum.

— Çalışsana?

— İşim yok. Hem ne diye çalışayım?

— Fena mı? Para kazanırsın?

— Ne olacak sonra?

— Daha büyük bir iş tutarsın..

— Ya.. Ne yapacağım daha büyük işi?

— Daha çok kazanırsın?

— Ey.. Sonra?

— İhtiyarladığın zaman bir köşeye çekilir, oturursun; dinlenirsin!

— Ben şimdiden oturup dinleniyorum ya işte

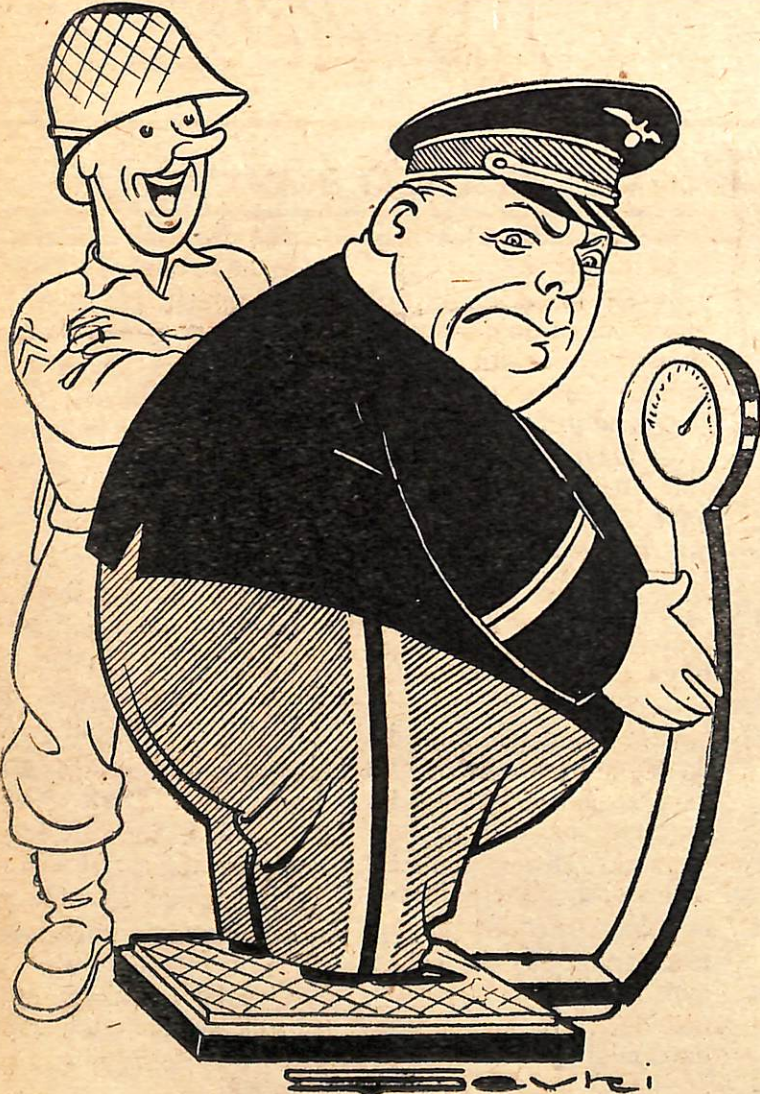
— ?!..

Arı

Bir gencin, armut yerken boğazını arı soktuğundan, delikanlı Haydarpaşa Nümune hastanesine kaldırılmıştı.

Yaptığımız tahkikatta delikanlının şair olduğu anlaşıldı. Müşahede altına alınmış olan arı, kendisile görüşen muharririmize şu demeçte bulunmuştur:

— Efendim, bendeniz eşek arısıyım! Kurbanımın şair olduğunu duyunca dayanamadım. Dilini sokacaktım ama, ufak bir yanlışlık oldu. Hâdiseden çok müteessirim, cezama razıyım!

Göring — On dört kilo eksilmişim...
Muhafız — Elbet.. Nişanlarınızı çıkardık!..

— Müthiş kız.. Nişanlısında ne apart
— Kız değil, atomlu bomba desene!..

Müşter

Aldı Truman:
Görmeli bütün dünya, nedir Japon rumbası,
Bu dansı oynatıyor şimdi atom bombası!

Aldı Mikado:
Haftada üç bin Alman intihar ediyormuş,
Onlarda harakiri, bizde teslim sırası.

Aldı Belediye:
Çoğaldıkça hayvanlar, et buhranı artıyor:
Rezaletin, hilenin, vurgunun daniskası!

n bırakmış, ne köşk, ne yalı, ne para..

Yeni Havadisler

Son zamanların polis haberleri modası adam öldürmek, kadın bıçaklamaktı. Fakat yine bunların yerini tramvay kazaları, yoldan çıkan, devrilen tramvay arabaları, hattâ çarpışan lokomotifler aldı.

Bu iş o kadar ilerledi ki neredeyse, gazetelerde şöyle haber okuyacağız:

Bugün saat yedide Sirkeciden hareket eden .... numaralı tramvay salimen Edirnekapıya varmıştır.

Köprüden 9.50 de kalkan vapur yolcuları denize dökülmeden Haydarpaşaya varabilmişlerdir.

... numaralı taksi şoförüne hiçbir kaza yapmadan akşamı ettiğinden ötürü madalya verilmiştir... İlâ...

Onarmak

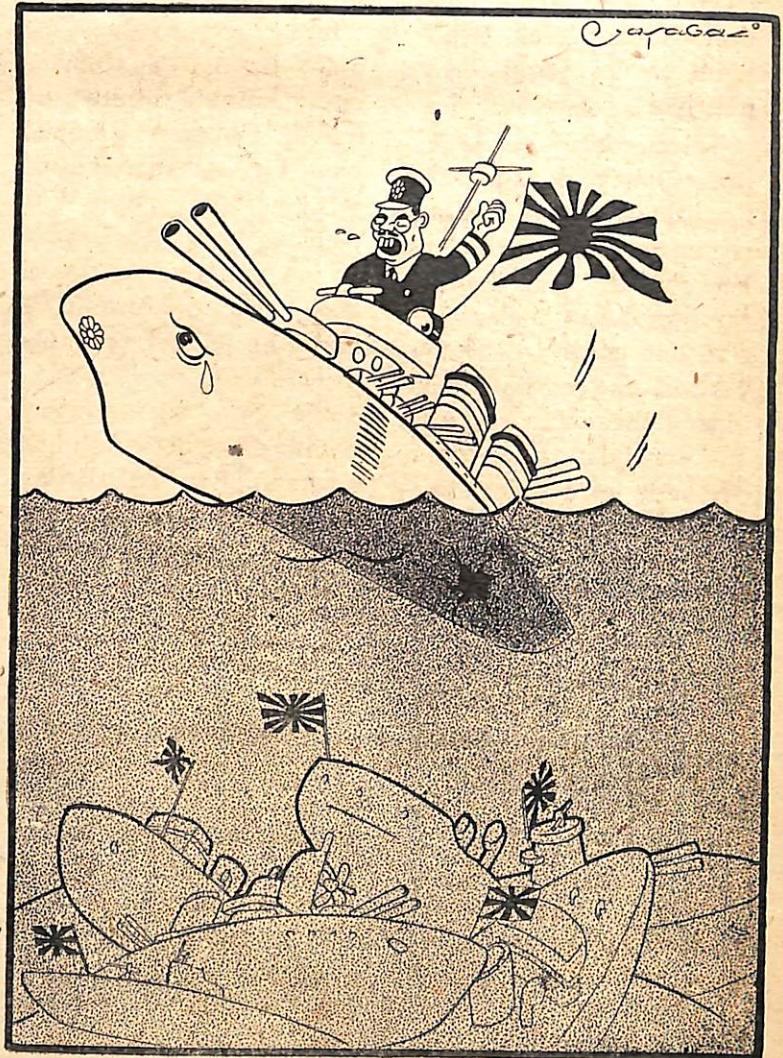
Mezarlıkların yeniden onarılması işine girişildi. Bu hususta malûmatına müracaat ettiğimiz Mezarlıklar Genel Müdürü, sorduğumuz bir suale, sevinçle şu cevabı vermiştir:

— Bu hususta belediyenin de büyük yardımını göreceğiz. Belediye dokuz hasta, beş cenaze otomobili daha aldı ki hepsi on dört cenaze otomobili eder. Ne çare, madem ki bu dünyayı bir türlü onaramıyoruz, bari öbür dünyayı onaralım dedik!

k gazel

Aldı Celepbaşı:
Et buhranı ne gezer? tramvaylar sağ olsun,
Herbiri ya bir kıyma, ya sucuk fabrikası.
Aldı dilber:
Zevkalır, zevk veririm plâjlarda, denizde,
Hasretinden çatlasın her ahlâk kumkuması!
Aldı Akbaba:
Yüreği titremeden çarşıdan nasıl geçer?
Dehrî'nin bir araya gelmez iki yakası!

Dehrî-i Zaman

Japonya — Kara, deniz, hava hâkimiyetini kaybettik amma, deniz altına biz hâkimiz!..

Çeyrek yüz yıllık itikatsızlığın, imansızlığın tepkisi midir nedir, son zamanlarda kadere, kısmete, talihe, fala inanç aramızda dehşetli arttı. Hele kadınlar, durmadan her çeşit istikbal kâşiflerinin peşinden koşuyorlar, her cins fal oyunlarile kendilerini oyalamaya can atıyorlar.

Bir meczup kız biliyorum ki, aklı başında sayılan bayanlarımız bile rica ve minnetle onu evlerine çağırıyorlar, sekiz on kişiyi başlarına toplayıp birkaç saçma sapan cümle dinlemek için o sekiz on kişiden ikişer lira toplayıp kıza veriyorlar.

Yine kartaloz bir Rum kokanası tanıyorum ki kapı kapı dolaşıp ya masanın üzerine serdiği iskambil kâğıtlarından, yahut ta avucuna sıkıştırdığı avuçların çizgilerinden mâna çıkardığını iddia ederek gündeliğini on beş yirmi liraya getiriyor.

Telvelerde gizlenmiş esrarı okumaya kalkışanların meclisinde kahve fincanlarının başlarına gelenler!. Hiç olmazsa kirli iken biraz düz durup dinlenmelerine bile imkân bırakılmıyor.. Ters çevrilip kapatılmaktan imanları gevriyor.

Tramvayların rengine, çift veya tek olarak gelişlerine dayanarak niyet tutanların, karşılarına çıkacak güzel, çirkin insanların, ocakcıların, kamburların, körlerin, topalların ogünkü kaderlerine, kısmetlerine hâkim olacaklarına bel bağlayanların da haddi, hesabı belli değil!..

***

Bayan Candan Çapaklıgil de bu zamane hastalığına tutulmuşlardan biriydi. Gündelik hayatının hemen her safhasına ait işleri, hareketleri bir niyet mevzuu

DİLENCİ DUASI

yapar, istikbalinin uğurluluk ve uğursuzluklarını en adi tesadüflerde, meselâ tramvayda yer bulup bulamamasında, vapura yetişip yetişememesinde, çorabının kaçıp kaçmamasında, rimelinin akıp akmamasında arardı. Candan şu anda ömrünün dönüm noktasile ilgili düğümün; önündeki beş dakikalık zaman içinde çözüleceğine kanaat getirmişti. Öyle ya, Harbiyeden Teşvikiyeye giden yol, yaya ancak bukadar sürebilirdi. İlhan, köşeyi dönünce sağdaki beşinci apartımanın zemin katında oturuyordu. Fakat, Candanı görenler, onun bir aşk randevusuna gittiğine kabil değil hükmedemezlerdi. Asık yüzü, dalgın bakışları ancak bir dişçi veya doktora uğrayacağına ihtimal verdirebilirdi.

Bir zaıf, bir sarhoşluk anında dansederlerken İlhana karşı biraz lâübali davranmıştı. İlhan da onu yalnız başına oturduğu apartımana davet etmek cesaretini göstermişti.

Ne güç bir durum yarabbi!

Gitse, kocasına hıyanet etmiş olacak!. O kocasına ki, çok iyi ve uğrunda her fedakârlığı yapan adam! Gitmese, hem sözünde durmamış bir insan vaziyetine girecek, hem de o şık, zeki, tatlı gençle hoş bir iki saat geçirmekten mahrum kalacaktı.

Her zaman hızlı yürümek âdeti olduğu halde zihnindeki tereddüt ve endişe adımlarını sık atmasına engel oluyordu. Kaynağı belirsiz, görünmeyen bir kuvvet onu mütemadiyen geriye doğru çekiyor, bir türlü hür ve serbest ilerileyemiyordu.

Birden, kararsızlık içinde zonklıyan kafasında bir sükûn, bir tevekkül peyda oldu. Kendi kendine :

— A.. A... dedi, boşuna neden üzülüp duruyorum.. Birçok işlerde yaptığım gibi niyet tutayım.. İşi, kadere, kısmete bırakayım.. Önüme ilk çıkacak kimseye bir sual sorayım «evet!» cevabını alırsam yoluma devam edeyim, «hayır!» cevabını alırsam döneyim!.

Artık, yüzünde, edasında tereddüt, endişe izleri kalmamıştı. Sevinç ve tehalük içinde âdeta koşuyordu..

Fakat hay aksi şeytan!.. Epeyce ilerilediği halde tek insanla karşılaşmadı. Bu saat dört sularında da Vali konağı caddesi amma tenha oluyor!.

Tam Teşvikiyeye dönerken köşede ihtiyar bir dilenci boynunu bükmüş, avucunu açmış, yalvaran gözlerile Candan'a bakıyordu.

Suali, tabiî ona sormak lâzım geliyordu. Fakat bir dilenciye ne sorulur?. Zihnini toparlayamadan adamın önüne kadar gelmişti. İhtiyarsız ağzından şu cümle çıktı :

— Baba, karnın aç mı?

Eyvah.. Bir dilencinin bu soruya «hayır!» cevabını vermesi ihtimali var mıydı? Demek, kendisinin de pek farkında olmadığı şuurunun altındaki gizli temayül, İlhana gitmekti!.

Lâkin, hayret.. Dilenci ses çıkarmıyor, deminki yalvaran nazarlarile sükût içinde bakmakta devam ediyordu.

Candan, sualini tekrar etti :

— Baba, karnın aç mı?

Dilenci yine hiç bir şey söyleyemedi. Bön bön başını salladı. Adam, her halde sağır ve dilsizdi.

Ne olursa olsun, Candan'ın mutlaka bir cevap alması icabediyordu. İhtiyara üçüncü defa sordu :

— Baba, karnın açmı?

Dilenci, galiba yol öğrenmek istediğini sanmış olacak ki «bilmiyorum!» gibilerde iki elini yana açarak kafasını geriye doğru kaldırdı.

Candan, hemen çantasından bir yirmi beşlik çıkarıp dilenciye uzattı. Rahat ve sakin geriye döndü. Yavaş yavaş yürümeğe başladı.

***

Candan, pazar günü kocasile birlikte taksi ile Bebeğe inerken arabayı dilencinin önünde durdurdu. Bay İshak Çapaklıgil'e :

— Yavrum, dedi, şu ihtiyara bir lira ver.. Zavallı hem sağır, hem dilsiz.. Fakat tecrübe ettim, içinden geçirdiği dualar insanı bir çok kazalardan, belâlardan koruyor!

A. Hidayet Reel

●

Çare

Lokantadaydılar. Et istediler. Garson :

— Yok, bayım! dedi.

— Niçin?

— Celepler et kestirmiyorlarmış...

Birinin gözleri hırsla yandı :

— Bari celepleri kestirsinler de halk etsiz kalmasın!

OLAYLAR ALAYLAR

Bebek

Kalabalık ve neşeli bir guruptular. İçlerinden birinin karnı belli olacak kadar şişkindi. Bebek bahçesine, gezmeğe gidiyorlardı. Fakat talihlerine, minimini bir vapurcuğa düşmüştüler. Git, git yol bitmez, git git yol bitmez... Canlarına yetti. Nihayet biri dayanamadı:

— Yahu, nerede bu Bebek? dedi, nerdeyse dokuz ay on gün olacak!

Ekmek nümuneleri

— Nihayet ekmeklik un nümuneleri görülebilmiş... Kapkaraymış yahu...

— Tabii.. Tevekkeli bir türlü elde edilemiyordu, insan içine çıkacak suratları yokmuş meğer!

İnfilâk

— Haliçte Allah Kerim motöründe bir infilâk olmuş... Ama gazetede havadisin üst tarafı yok...

— Merak etme, üst tarafına da Allah kerimdir!

Mesut adam

Arkadaşı gazetede okudu:

— Bir adam makineye elini kaptırdı...

Beriki içini çekti:

— Ne mesut adam, ucuz kurtulmuş!

Gazete okuyan şaşırdı:

— Deli misin yahu? Neden mesut diyorsun?

— Tabiî birader, ben yirmi sene evvel bizimkinin eline yakamı kaptırdım, hâlâ kurtaramıyorum!..

Hayırlı gazete

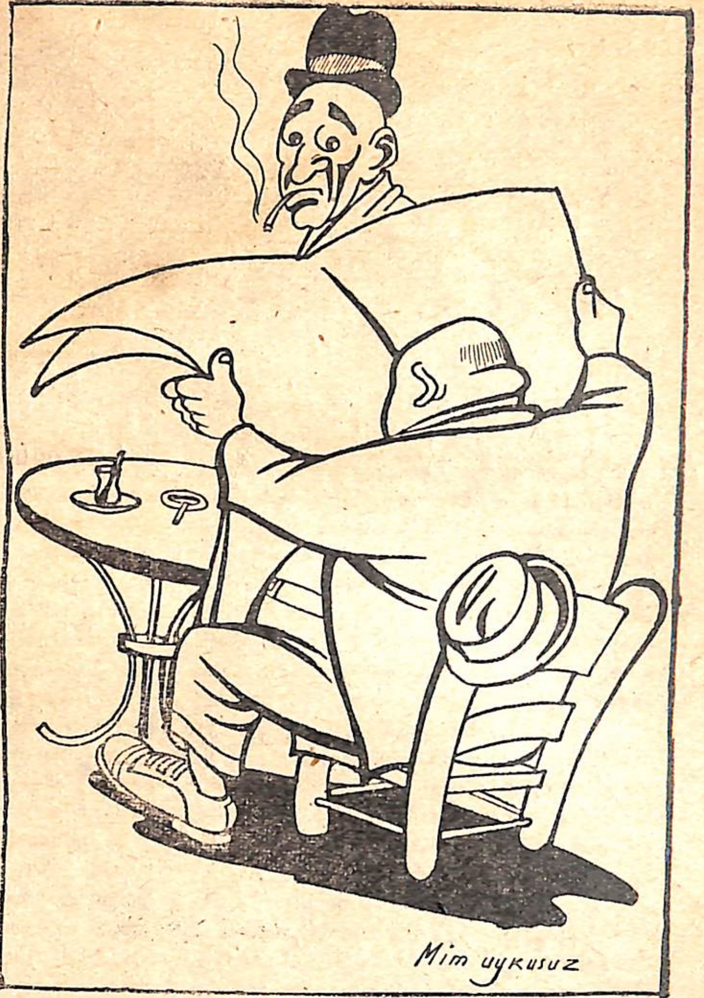
Pazar gezmesindeydiler. Öğleden sonra dehşetli bir sıcak bastırmıştı. Birisi, okuduğu gazeteyi eline alıp yelpazelenmeğe başladı. Sonra:

— Şu gazeteciler cidden iyi insanlardır vesselâm!

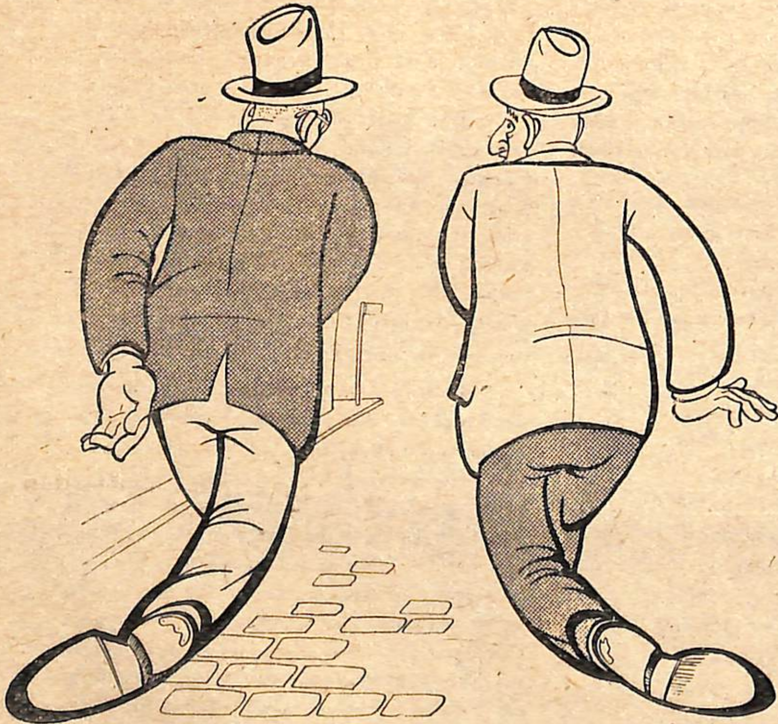
Dedi. Sordular:

— Ne münasebet?

— (Elindeki Son Telgrafı göstererek) Baksana, nasıl imdada yetişiyor!.

— Atom sayesinde aya gidilebilecekmiş...
— Başka ne havadis var?
— Raylar aşındığı için bu kış tramvaylar işlemeyecekmiş!..

— Çok hovarda genç, çoook!
— Evet.. her gün yirmi dört saatini bedava harcıyor!..

Kaç numaranız var?

Geçen yıl Aile Cüzdanı almış olanların 9 Eylûl Ev kur'asına kaç numara ile iştirak edecekleri kendilerine mektupla bildiriliyor.

●

Almıyanlar olursa veya bir tereddüdleri varsa ay başına kadar Bankaya müracaat etmeleri rica olunur.

YAPI ve KREDİ BANKASI A. Ş.

Apaş Kız!

Tefrika No. 23

Yazan: A. H. REEL

Tırnağını çatlatıp kıracak bir hırsla açtı ve Bedianın üzerine yürüdü. Genç kız, on beş mumluk elektrik lâmbasının soluk zıyası altında madenî bir pırıltının hafif akisler yaptığını görünce, düşünerek değil, sırf can hevli ve iç güdüsü ile yorganı kalçalarından yukarıya doğru hızla çekti. Kasığına doğru inen darbenin şiddetini ancak bu suretle önliyebildi.

Vakıa, işe bir kaza süsü verildi, Bedia şikâyette bulunmadı ama, yatağının, yorganının, çarşaflarının kirlenmesi, beklenmedik zamanda müessesesinde gürültü çıkması yüzünden otel sahibi Bedianın hizmetine nihayet verdi.

Çakı, bereket versin genç kızın kaba etine saplanmış, pek yakından geçen esaslı damarlardan birine tesadüf etmemişti. Onun için bir hafta süren bir tedaviden sonra iyileşti. Otel sahibi de büyük bir lûtuf göstermiş, Bedianın ayağa kalkıncaya kadar binanın tavan arasındaki küçük odasında kalmasına müsaade etmişti.

Cemal ihtiyatlı davranıp Bediaya gömleklerini, iç çamaşırını diktirdiği Rum terzinin yanında hizmetçi olarak yer hazırlamamış olsaydı, asıl güçlük bundan sonra başlıyacak, genç kız sokakta kalacaktı. Çünkü, iç âlemi acayip bir karışıklık fırtınası ile çalkanan İsmail, yaptığından utanmış, o gece kaçıp gitmiş, bir daha da görünmemişti.

Bedia Rum terzinin yanında tam serseriyane ve başı boş bir hayat yaşadı. Ömrünün bir parçası yemek pişirmek, bulaşık yıkamakla, fakat ekseri kısmı sokakta düğme, şerit, makara, parça aramakla geçiyordu. Dikiş, biçki öğrenerek bir sanat, bir meslek sahibi olmak arzusu vardı. Lâkin buna vakti kalmıyordu.

Orada vakıa iğne tutmaya, teyel yapmıya bile dikkat edecek imkân bulamadı ama, erkeğe karşı yapılan kadın kalleşliğinin binbir çeşidinde üstad oldu. Çünkü terzi, eski yosmalardandı. Sonbaharı gelip te mecburî olarak emekliye ayrılmasına meydan vermeden kendi isteğile piyasadan çekilmiş, iki üç günde bir semtine uğrayan boğazına ve zevkine düşkün saf bir eczacıya metres olmuştu. Dikiş, onun için kazançtan ziyade bir eğlence vasıtası teşkil ediyordu. Çünkü her hususta cimriliğin, nekesliğin çeşidini gösteren adam, ev masrafı görmekte, Artemisa'ya para yetiştirmekte son derece eli açık davranıyordu.

O, geleceği gün Artemisa, oksijenli saçlarına acele bir mizanpli yaptırıyor, tazeliğini yeni kaybetmeğe başlamış yüzünü ustaca makiyajlıyor, vücuduna sımsıkı yapışan elbisesini giyiyor, göğsüne, koltuk altlarına parfum'ler sürüyordu.

Hanım, hizmetçi az zamanda sır ortağı olmuşlar, eczacıyı yolmak için âdeta iki kişilik bir şebeke teşkil etmişlerdi. Fakat bundan Bedianın hissesine fazla birşey düşmüyor, yine yırtık entari, yarım pabuç ile dolaşıyor, bazan aç, bazan tok yatıyordu.

Bedianın hoşuna giden cihet serbestliği idi. Alış veriş yapmıya çıktığı zaman saatlerce dolaşıyor, Cemale uğruyor, bütün dükkâncılarla şakalaşıyor, sokakta rastgeldiklerile yarenlik ediyor, eve döndüğü zaman ise Artemisa'dan zılgıt yemiyor, azar işitmiyordu.

Genç kızı oraya bağlıyan başka bir nokta daha vardı. O da musikil. Artemisa'da eczacı Feyzi bey de son derece alaturka saz ve şarkı düşkünü idiler. Radyonun fasıllarını, solo şarkılarını hiç kaçırmazlar, onlar bitince de kendileri söylemeğe başlarlardı. Bedia da radyoda üst üste dinlediği, onlarla beraber geçtiği şarkıları Artemisadan, Feyzi beyden de daha iyi kavrıyordu. Çünkü mezzo soprano'ya kaçan sesi tatlı ve yanıktı, dikkati ve istidadı da fazla idi.

Ne zaman yeni şarkı mecmuası satan birine tesadüf etse bir tane satın alır, her şarkıyı mutfakta meşkederdi.

Şimdi, pek iyi hatırlıyordu. En düzgün söylediği İsfahan makamından bir şarkı idi.

Etme beyhude figan:
Vaz geç gönül!
Vaz geç gönül!
Gel bu sevdadan hemen:
Vaz geç gonül!
Vaz geç gönül!
Olmasın halim yaman:
Vaz geç gönül!
Vaz geç gönül!
Gel bu sevdadan hemen:
Vaz geç gönül!
Vaz geç gönül!

Zühtü, ona bu şarkı yüzünden vurulmuş, okuyuculuk için girdiği müsabakada da bu şarkı ile başarı kazanmıştı.

Zühtü ile tanışması pek tuhaf olmuştu. Bir gün, o sırada sık sık dolaştığı kunduracı kalfası Yusufla Şişlideki dutluğa gitmişlerdi. Yusuf cebinde getirdiği yarım kiloluk rakı şişesinin üçte ikisini başaltmış, epeyce sarhoş olmuştu. Durmadan Bediaya şarkı söyletiyordu. Bedia da hep «Etme beyhude figan, vaz geç gönül» ü tekrarlıyordu. Bir aralık ince vücutlu, uzun boylu bir delikanlının etraflarında gezindiğinin farkına vardı. Yusuf, dizlerini dikmiş, dirseklerini üstüne dayamış, başını avuçlarının içine almıştı. Olan bitenin farkında değildi. Genç kadının iri, yeşil gözleriyle, delikanlının ihtiraslı bakışları karşılaştı. Anlaşmışlardı. Genç adam istasyona kadar onları takibetti ve aynı tramvaya bindi. Yusuf bitik bir halde idi. Açık pencereye kolunu dayamış, başını üzerine koymuştu. Bedia ortadaki direğe tutunuyordu. Ansızın parmaklarına hışır hışır bir kâğıt parçasının dokunduğunu hissetti. Kâğıdı avcuna sıkıştıran aynı direğe tutunan delikanlı idi. Genç kadın yan gözle Yusufu kontrol ederekten hemen kâğıdı alıp çantasına koydu. Bu küçük kâğıdın üzerindeki tek satır, Zühtünün adresi idi. Onu gitti buldu, bir buçuk ay delikanlıya kene gibi yapıştı, tabii bu yüzden Artemisanın yanından da kovuldu. Kırk beş gün, genç adamın şuradan buradan vurduğu, kumarda hile yaparak kazandığı paralarla geçinmişlerdi. Fakat Zühtü, Bediadan hevesini çarçabuk aldı. Çünkü hem gel geç tabiatlı idi, hem de o zamana kadar yedirmeğe değil, yemeğe alışmıştı. Bu âdetinin dışında ilk iltifata mazhar olan Beduşdu.. Fakat çok kısa bir zaman için.. Kırk altıncı günü genç kadının yüzüne haykırdı:

— Ya para kazan.. Ya def ol git!

Bedia gidemiyecekti. Zühtüyü terkedemiyecekti. Ne yapmak icabederse yapacak, yorulacak, harabolacak, ölecek, lâkin para kazanacaktı. Bu sıska vücutta, bu hasta yüzde, bu hırtlambalara mahsus ölgün bakışta ne bulmuştu? Hâlâ da ne buluyordu? Çözülmez muammanın içinden çıkamıyordu. Yalnız anladığı bir şey varsa karşı durulmaz bir kuvvet onu durmadan Zühtüye çekiyordu. Parmakkapıdaki hâdiseye gelinceye kadar ne kavgalar olmuş, ne dayaklar yemişti. Öyle iken delikanlıya kalbinde bir damlacık hınç ve kin yoktu. Bütün hırsını başkalarından almaya, sevdiğinden gördüğü muameleyi kendisini sevenlere tatbike çalışıyordu.

(Arkası var)

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat

Bahçekapı: SALİH NECATİ

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri oldugunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

Elâzık Umum Gazeteler Bayii Bay

Bahri Turgut'a:

Mektup ve telgrafımızın cevabını hemen göndermenizi ehemmiyetle rica ederiz.

KISMET

Kısmet ve saadet fenerle aranarak bulunmaz! Onu bir "Millî piyango„ bileti ile hiç beklemediğiniz bir günde elde edebilirsiniz!

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Küçük Cari Hesaplar
1945 İKRAMİYE PLÂNI
Çekilişler:

29 Sonkânun, 2 Mayıs, 24 Ağustos, 1 Sonteşrin tarihlerinde yapılır.

1945 İKRAMİYELERİ

1 adet ARSA *(İstanbul'da Büyük Yalıda. Ada; 164, Parsel No. 4, 923 m²)*

1	adet	2000	liralık	= 2000. — lira
3	„	1000	„	= 3000. — „
4	„	500	„	= 2000. — „
10	„	200	„	= 2000. — „
25	„	100	„	= 2500. — „
100	„	40	„	= 4000. — „
150	„	20	„	= 3000. — „
300	„	10	„	= 3000. — „

Türkiye İş Bankasına para yatırmakla yalnız para biriktirmiş ve faiz almış olmaz aynı zamanda talihinizi denemiş olursunuz.

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon: 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için:
Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere:
Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

16 Ağustos, 1945 Perşembe

Sayı: 73

20 Kuruş

Dünya Karikatürleri

Kadın — İki gecedir eve gelmiyorsun.. Eğer senin nasıl erkek olduğunu bilmeseydim âdeta şüphe ederdim.

— Karıcığım ikinci perde birinci perdeden [illegible] sene sonra geçiyor...

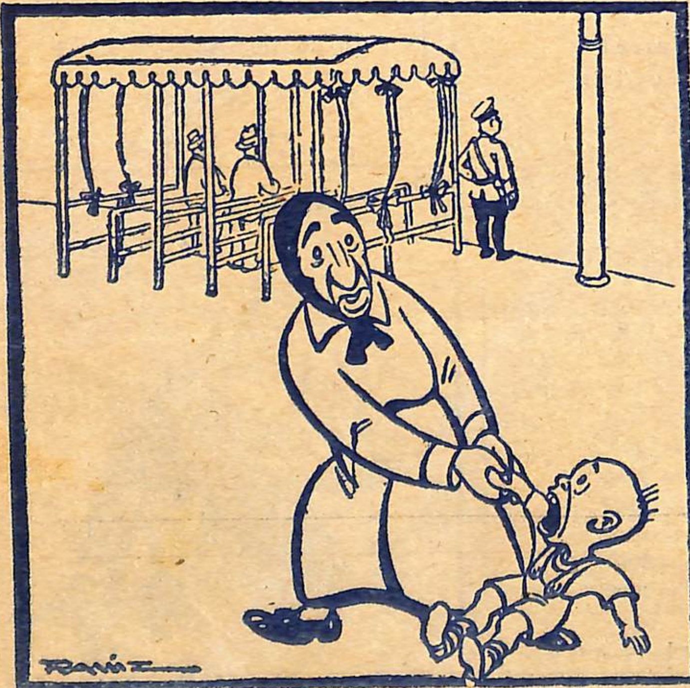
— Acaba biletlerimiz o zaman için de muteber olacak mı?

Efendi — Ayol, benim sigaralarım ne çabuk bitiyor..

Uşak — Hakikaten öyle.. İki nefeste kül oluyor!

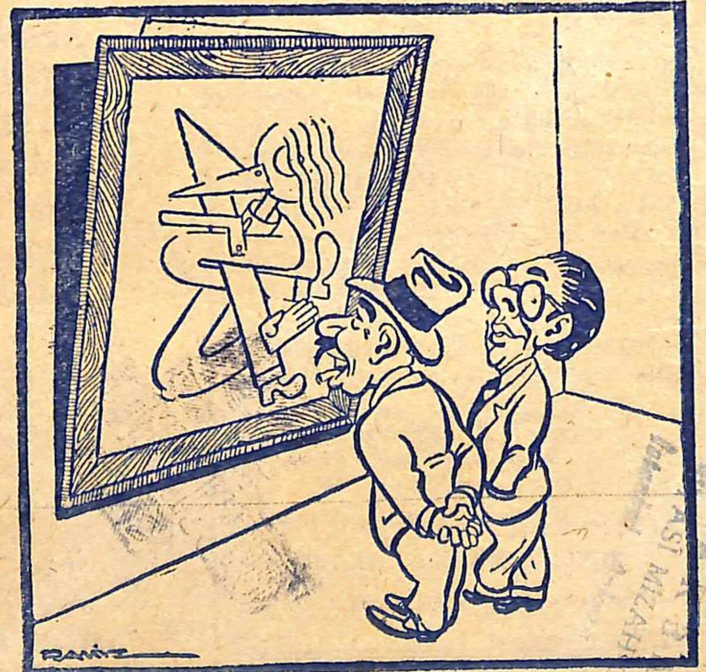
HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

Eminönü tramvay parmaklıklarına kordelâlar takıldı
— Gazetelerden —

Anne — Oğlum, korkma, yürü... Vallahi sünnet karyolası değil, tramvay kafesi o!.

— Yeni Sabah —

— Anlıyabildin mi?

— Elbet te anladım: Pazar gezmesinden dönmüş vatandaşın hali değil mi?

— Yeni Sabah —